

MÓNFILMAT O RETROBAR-NOS EN EL CINEMA D'AUTOR

ROSER REGOLF CAZORLA
@roserregolf

Crònica

'Paradís pintat', sobre la pallassa Pepa Plana, va ser l'aposta de Lo Pati per inaugurar el 5è Festival Internacional de Cinema i Paisatge **mónFILMAT**

Tap-tap-tap. Minuts abans de les deu de la nit, unes gotes de pluja repicaven sobre les cadires estratègicament col·locades a la plaça del Centre d'Art Lo Pati, a Amposta, el passat dijous. «A veure si el que no ens ha espatllat la Covid-19 ho farà la pluja», comentava mirant al cel la directora del Centre d'Art, Aida Boix. Però com les tempestes d'estiu, a les deu en punt els núvols es van apartar per deixar lloc al primer acte públic de Lo Pati des de febrer: l'esperada inauguració de la 5a edició del Festival Internacional de Cinema i Paisatge **mónFILMAT**.

Un festival reinventat i adaptat a les mesures de seguretat. Control d'accés de l'entrada, aforament limitat, seients separats a un metre i mig de distància... precaucions que ja s'han convertit en habituals amb la reobertura dels espais culturals de tot el país. «Menys és més, no m'agrada dir que hem fet un **mónFILMAT** reduït, sinó destil·lat, perquè guardem l'essència de programar pel·lícules que no podem veure a les plataformes i sales comercials i, al mateix temps, seguim donant suport als creadors del territori», deia el codirector del festival, Xavier Miró, durant la presentació de l'acte, tot explicant que aquest any **mónFILMAT** es podrà gaudir de forma gratuïta fins diumenge, presencial totes les nits a les 22 hores i, durant el dia, en línia a la plataforma Festhome.

Van tancar els parlaments bona part dels membres de Produccions Saurines, creadors del documental que inauguraria el festival. La directora de *Paradís pintat*, Elisenda Trillas, el productor Oriol Gracià, el director de fotografia Guillem Voltas i la protagonista del documental, la pallassa Pepa Plana, parlaven d'un procés de creació de quatre anys, llarg però enriquidor: «Hem conegut a Pepa i el seu entorn, però el documental no vol ser una biografia a l'ús», explicava Trillas. Per la seva part, la protagonista revelava que «m'anaven seguint allà on anava, però jo no havia d'actuar ni

La plaça de Lo Pati moments abans de l'estrena de **mónFILMAT**, el dijous passat. FOTO: ROSER REGOLF

“SENTIM QUE PARLEN D'IMMIGRANTS MORTS A LES NOSTRES COSTES PERÒ ENS SEMBLA GAIREBÉ FICCIÓ. EN CANVI, EXTRAPOLAT DALT DE L'ESCENARI ÉS DIFERENT”
PEPA PLANA

fer res. Era estrany però el resultat m'ha agradat molt», deia Plana, de qui més tard descobriríem el seu ideal del paradís, i que va deixar el Cirque du Soleil per viure al mig del Delta de l'Ebre.

En la recerca d'un paradís on quedar-se, l'espectacle *Paradís pintat*, en el qual s'inspira el documental, parla de la immigració, allò que ja zona gairebé com un tel·l de fons tots els migdies mentre compartim taula amb els nostres; xifres que semblen només estadística i no persones mortes. «Hem creat una cuirassa al nostre voltant, sentim que parlen d'immigrants morts a les nostres costes, de la tasca d'Open Arms, però ens sembla gairebé ficció quan ho veiem a la televisió. En canvi, quan ho extrec i ho porto dalt l'escenari és diferent», reblava Plana entre bastidors.

Igual que el llargmetratge, el públic de **mónFILMAT** respectava el silenci. Una llum pestanyejava de tant en tant a l'esquena dels espectadors i, entre les cadires, corria una lleu brisa. Sense dema-

nar molt més, unes noranta persones, grans i menudes, estaven connectades observant els moviments de Pepa Plana sobre l'escenari i els paisatges infinits del Delta, en els quals la pallassa havia trobat el seu espai ideal. Buscadora constant de la perfecció, la pallassa intentava recrear en els espectacles allò que somiava, tot i que mai ho aconseguia. «No aconseguixo fer l'espectacle dels meus somnis i espero no fer-ho mai, perquè mentre somio fer l'espectacle més bonic, passo la vida», tancava el documental.

Amb l'estiu ben entrat i després d'una primavera perduda, per alguns potser aquell moment de calma i desconexió, d'estar compartint un documental en companyia, era la definició del paradís personal que buscava Pepa en la pel·lícula, perquè com ella mateixa contestava en una de les preguntes del debat final, «sempre busquem un lloc on estar a gust, però a vegades no en som conscients que allò és el paradís fins que ja ha passat».